

יגאל, הבוגר יותר, תלמיד בית הספר המקומי, התרועע ברחוב, שם עסק בסיבובי רכיב עם חבריו לכתה, ובסיפורים על אוצר הבולים האגדי שברש אביו. יעל, תלמידת כיתה ז', שיעוריה ויהודית, תלמידת הכר של בית הספר תיכון חדש בתל לאמה להכין את ארוחת הערב.

הרדיו הפתוח שידר את קנה המבוהלות ליחידות צה"ל, אז גצלר, לא התרגשה במיוחד. בוגר יגאל ויובל את הוילון מעל שלהם, הורידו את המיטה מהאוויר לשינה. לפני שנכנסו לל באקוריון הרגים שעל ארון הבגדים ניצב גם גלובוס גדול.

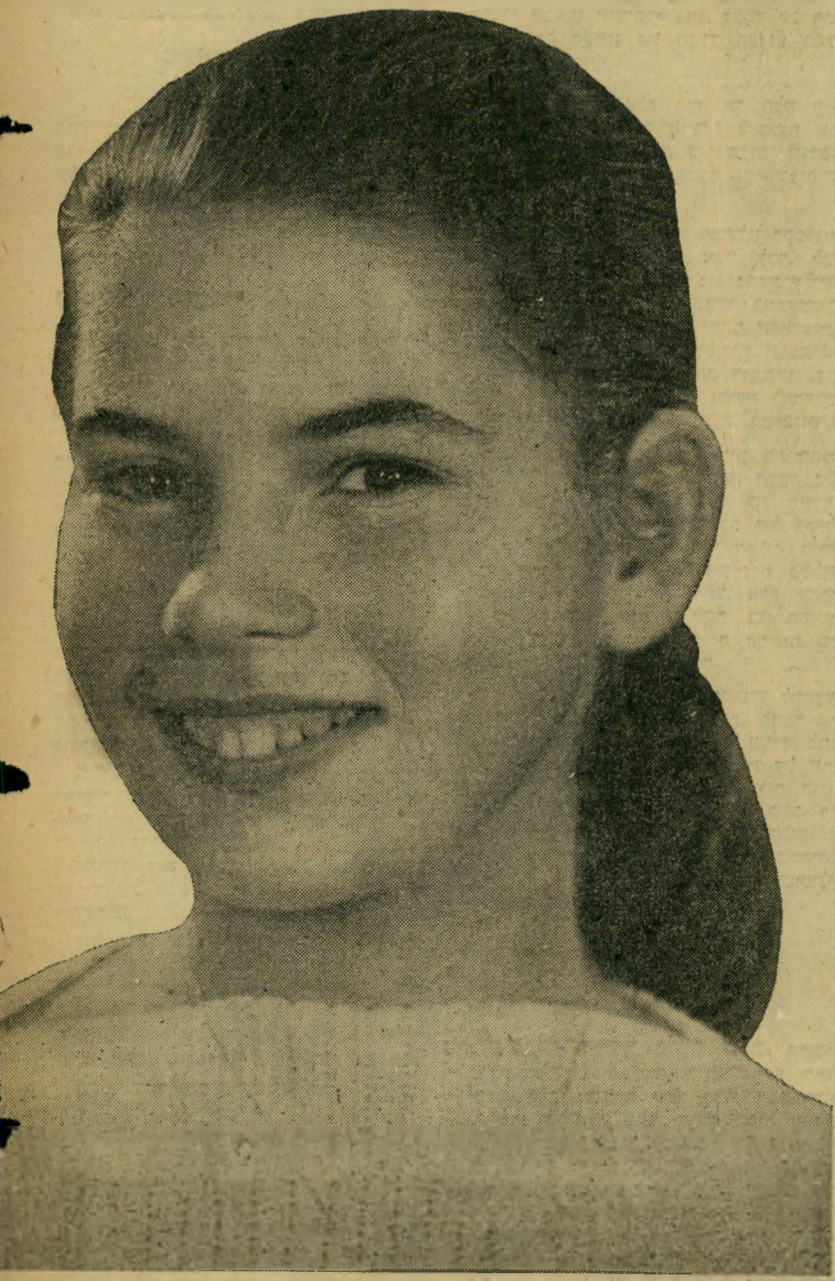
ממול, למרגלות ארון בגבי מרובעי פורמיקה צבעונית, עליו טל קרמיקה בתוכו קמלו ארבע ערכה יעל את מיטת הברזל החדש לצד מיטת אחותה. היא הסירה את התכשיטים שלרגליה, השליכה את החרור, לבשה פיזימה ונכנסה לל סעם לחכות ליהודית. יהודית, את כלליהמיטה שלה, הלכה לל כדי לשמש בימי סיוט לילדם,

האחד שרצח יהודה גצלר כפי שנראה לפני אחרונה. שערן הלבין כולו ופניו נחרשו קמטים עמוקים, שהעידו על דאגונו הרב.

שלושה שנרצחו יהודה גצלר בחברת שתי בנותיו, יהודית ויעל, ובנו יגאל, אותם רצח השבוע בדם קר. התמונה צולמה לפני שמונה שנים בירושלים, באחת מחופשותיו של יהודה מסירותו בצה"ל, אז בדרגת סגן-משנה.

מישפחה הוצאה

בדעה צלולה, בתכנון מדויק ובדם קר, קטל רב-סרן יהודה גצלר את אשתו ואת

הנה הבאנו הנה את הקדושים... הם... את הסדינים המלוכלכים... מדם ילדים שלא חסאו... ולא פשעו... כן, קרה הדבר הזה... עדים אנחנו לזה... איפה זה קרה? ברמת-השרון... זכינו... זכתה רמת-השרון לעלות לכותרות כל היתונים... אנחנו מותרים על הכבוד הזה... עצם הדבר איננו סוד... המשטרה חזרה קרת... משערים השערות, אבל לעולם לא נדע את זה... דבר אחד אנחנו יודעים... את הסרגדיה האיומה הזאת... נאמר שאם אריה סורף אדם במרחק שלוש פרסאות מסירה, אין אליה הנביא מבקר באותה עיר... אם אריה מסורף... שאינו בר דעת... שאינו אחראי למעשיו... עושה מעשה כזה, מה אשמים אנשי העיר?... הסיבה היא... שחיי אדם יקרים... שכל דבר בעולם אינו שווה איבוד חיים.

הרב אידלשטיין, רבה הצעיר ובעל הוקן האדמדם, של רמת-השרון, נשא את הספרו בהתרגשות כשהוא מסיים כל משפט בהסעמה מתמשכת, ובהפסקות ארוכות בין כל כמה מילים. בהפסקות, פרץ הקהל ביבבה נוראה ומקוטעת. נשי עדות המזרח צרחו "ויזי" קורע לבבות. צבריות בחולצות כחולות ושרוכים אדומים, רק עמדו והוילו דמעות.

יגאל יגאל גצלר (בשורה האמצעית, שני מימין, בחולצת פסים) בין בני כיתתו בתמונה כיתתית שצולמה לפני שנה. הוא היה תלמיד חרוץ ומוכשר. יגאל נורה האחרון עלידי אביו, אחרי שכנראה הורדם, עם אחיותיו, בשעת ארוחת הערב.

במרכז בית-הקברות הקטן של רמת-השרון, מוקפים בקהל מתייפה, נערמו זו בצד זו ארבע תלויות עפר חמרה אדמדם. הן כיסו גויות עטופות תכריכים של אם ושלושה ילדיה. של חנה גצלר (39), יהודית (15), יעל (13.6) ויגאל (9). ביניהם, נשאר פעור בור קבר אפל, שהמתין לגויה אותה לא יספידו — גויתו של אבי המשפחה יהודה גצלר (42). היא היתה מונחת בחדר הטהרה הקטן בפנינת בית-הקברות. איש לא עמד לידה באותו הרגע, איש לא הספידה. רק אשתו הזקנה של ראש החברה קדישא המקומית צעקה כל הזמן בחלל: "לסגור את הדלת! (של חדר הטהרה) העכברים יאכלו אותו!"

אותה שעה, במרחק כמה מאות מטרים מבית-הקברות, בבית-קומה מוקף דשא שבישיון צבא הקבע בנוה-מגן, ישב הנצר הצעיר למשפחת גצלר, יובל בן השבע וצייר קוים על נייר בעפרון אדום שבדיו. "זה הדם של אמא, וזה הדם של יגאל", הסביר.

★★★
פסיכולוגיה בצד המיטה

תשעים ושש שעות קודם-לכן, בי אחר הצהרים של יום הרביעי שעבר, עוד היתה משפחת גצלר, אחת ממאות היתומות השלוחות שנהלו אורח חיים שקט בשיכון הכפרי למחצה של נוה-מגן. ביתם הור-משפחתי, מעוטר בשחיתים מטפסים, לא היה שונה במאום מבתי השכנים. ברחבה שלפני הבית שיחק יובל עם ילדי השכנים.

יהודית הבת הבכורה של משפחת גצלר, בת 15, תלמידת בית הספר התיכון החזק חניכת התנועה המאוחדת. בערב בו נרצחה שימשה כבייבי סיוט בדירת אחד החדרים על ידי אביה לחזור הביתה, כדי להצטרף אל המוצאים להורג על ידו. בבית היתה יהודית נוהגת בצעיר, יובל בן ה-17, תלמיד כיתה ב' (ראה שער), היחיד מכל המשפחה ששרד בחיים. יובל, לו של המשפחה, לא יימסר לאימוץ, למרות הקופצים הרבים וקורבן-משפחתו, שהתנדבו לכך בכל

יעל יעל גצלר (במרכז) בתמונה שצולמה במסיבת בת-מצוה של חברתה. היא היתה צנומה, אולם חנינית מאד. חברותיה הכירוה כבחורה שתקנית ומסוגרת שלא הירבתה לדבר על המצב הדחוק בבית.